

Byl to jenom namalovaný obraz. Malý rytíř se nehýbal a... *oooooooooooo!* **HRŮZA!**

Tobík a Týna zůstali udiveně stát s otevřenou pusou.

Teď, zase!

Namalovaný rytíř opravdu mrkal.

„Brontík má pravdu,“ zašeptala Týna.

Pan učitel Bauer přišel a rázně si odkašlal. „Týno, Tobíku, co to tady vyvádíte? Proč mluvíte s obrazem? Vraťte se zpátky ke svým spolužákům,“ nakázal jim.

To se Týně ani Tobíkovi nechtělo. Jenže pan učitel je strkal před sebou jako sněžný pluh.

Brontík z batohu vykukoval na obraz. Olin von Zaušitah byl opět nehybný a němý.

Opravdu na Brontíka, Týnu a Tobíka mrkal?

Ti tři nedokázali na malého rytíře nemyslet.

Když přijeli domů, vyprávěli strýčku Norbertovi svoje zážitky.

Rodiče Týny a Tobíka odjeli na několik měsíců pracovat do Japonska, děti po tu dobu bydlely u svého strýčka.

„Děti, to jste se musely zmýlit,“ domníval se strýček Norbert.

„Kdepak, opravdu na nás mrkal,“ nedala se dvojčata zviklat.

Děti navrhovaly strýčkovi, aby jeli v sobotu znovu na hrad a podívali se na obraz.

Brontík měl ovšem jiný nápad. Chtěl malého rytíře navštívit. V rytířské době.

